

Overweging Allerzielen, 2 november 2024

bij Johannes 14,1-6

In dit stukje van het Johannesevangelie lezen we hoe Jezus afscheid neemt van zijn leerlingen. Zij voelen zich een minderheid, eenzaam en miskend, in een boze buitenwereld. Want Jezus weet al dat zijn einde nadert. Ze zijn hier bij het laatste avondmaal, en Jezus zal spoedig zijn leerlingen verlaten om te sterven aan het kruis.

Maar zijn dood én onze dood, zal niet het einde zijn! Dat is wat Jezus zijn leerlingen, wat Jezus óns, belooft. Wij zullen Jezus uiteindelijk allemaal volgen naar de plaats waar hij is heengegaan en delen in zijn opstanding.

Vandaag gedenken wij in het bijzonder onze dierbaren die ons zijn voorgegaan naar het Huis van zijn Vader, waar plaats is voor velen.

Kunnen we dat geloven? Dat onze dierbare overledenen nu op een betere plaats zijn?

Daarop durven vertrouwen, daarin geloven, is misschien wel het moeilijkste in ons leven. Vragen we ons immers niet net als Tomas af: hoe *weten* we waar Jezus naartoe gaat, welke weg hij gaat, waar onze dierbaren naartoe zijn gegaan?

En Jezus zegt dan: Ik ben de Weg. Die weg, die opdracht van Hem om ons hart niet verontrust te laten worden, om niet bang te zijn, is niet eenvoudig. Die weg; om te geloven in de liefde van God, is onvoorspelbaar, onregelmatig.

Net als die weg, ons eigen leven, zoals we die gedeeld hebben met onze dierbaren ook niet altijd gemakkelijk was: we kenden gezellige tijden, gelukkige tijden, harmonieuze tijden. Maar ook stekelige tijden, pijnlijke tijden, zorgelijke tijden, angstige tijden. We stonden met hen op kruispunten en voor doodlopende wegen.

Jezus weet van onze verwarring. Maar al die tijd is Hij daar. En draagt ons door die moeilijke momenten. Achteraf kunnen we dan zeggen: er is toch altijd een sprankje hoop. Het leven gaat door.

Herinneringen, eigenschappen, de liefde zelf, gaan niet verloren. Want die wordt ons nagedragen, in Gods hart bewaard. Die leeft in ons voort.

De liefde van vergeving, van verzoening en vertedering, de liefde van dankbaarheid, berusting, verlangen. Er is liefde. Er is hoop. Er is licht. Dat is het Paasmysterie, zo staat Jezus met ons op.

De Weg die Jezus is, die wij mogen gaan, laat ons zien dat God trouw is: in onze diepste ellende laat Hij ons niet los. Onze noodkreten wórdten gehoord. Hij is de Weg naar ons hart en de Weg naar God, onze Vader – die ook onze Moeder is. Hij is trouw en onbevooroordeeld. Niet exclusief voor een enkeling, of slechts voor gelovigen, maar voor iedereen.

Onze naam is in Gods hand geschreven. Hij vergeet ons niet. In al ons struikelen richt hij ons weer op en kunnen we doorgaan. Hij zorgt voor ons, door mensen die ons troosten en nabij zijn.

Zoals Jezus tegen zijn leerlingen sprak, zo spreekt hij ons aan. Zoals hij zijn leerlingen liefhad, zo houdt hij van ons, zo heeft hij onze dierbare overledenen lief: de mensen die hier in deze kerk kwamen, die hun liefde hebben verspreid onder ons, die klaarstonden voor een ander, aandacht hadden voor ons verhaal, die gewerkt hebben om voor ons te zorgen, of juist onze zorg, onze aandacht, onze liefde zo hard nodig hadden.

Al deze mensen, onze dierbare naasten, wiens warmte en liefde we niet vergeten zijn, hebben een onuitwisbare indruk op ons leven gemaakt. Zonder hen zouden we niet dezelfde zijn, zoals wij nu hier zijn, op deze plek, waar ook zij zo vaak geweest zijn. Ook zij hebben hier gebeden, gezongen, geknield en gesmeekt. Met hun leven getuigden ze van Gods liefde, tastend en zoekend, met al hun twijfels en zorgen - net als wij.

Hun leven, hun liefde, is onvergankelijk. Ook voor hen is een plaats in de hemel bereid. Een oneindige plek, waar plaats is voor velen. Want God geeft *ruimte* aan verscheidenheid. Zo verschillend als wij allemaal zijn - voor God zijn we zijn kinderen en houdt hij van ons zoals we zijn, als een liefhebbende Vader, als een troostende Moeder.

Het is die liefde die Jezus hier bedoelt. En die niet verloren gaat. Liefde sterft niet. Liefde verbindt en bemoedigt; zij is het tegengif in deze soms zo verwarrende wereld, zij verzacht en troost, zij verwarmt en behoedt.

Wie zich richt op de liefde, richt zich tot God, want Hij is de Bron van die Liefde. Een bron die niet uitdroogt, een bron die overvloedig is, die verbindt en niet scheidt. God is geen dualiteit maar één. Wij mogen daar deel van uitmaken.

Zijn liefde is een bruisende, levensgevende liefde die woestijnen tot bloei brengt, die harten doet smelten, die van wapens ploegijzers maakt. Een liefde die ruimte schept en ruimte is – een ruimte met vele woningen.

Hoe kunnen we bang zijn voor de liefde, als we ons herinneren hoezeer onze dierbaren ons hebben liefgehad, en wij hen. Liefde die sterker werd gesmeed door alles wat we door de tijd heen hebben doorstaan. We blijven met elkaar verbonden. Die ijzersterke band zal God nooit verbreken. Onze dierbaren zijn niet weg. Zij wachten op ons, en wij mogen hen verwachten, in liefde en vertrouwen.

Ons verdriet om het heengaan van onze geliefden is een bewijs van de liefde die we gekend hebben. En die liefde gaat niet verloren. Die liefde is sterker dan de dood. Dát is wat Jezus ons hier belooft. Dát is onze hoop.

Amen.